

Sygn. akt II Ka 350/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2015 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Krystyna Świącicka (spr.)
Sędziowie:	SSO Bogdan Górski SSO Dariusz Półtorak
Protokolant:	sekr. sądowy Agnieszka Wierzbicka

przy udziale Prokuratora Andrzeja Michalczuka

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2015 r.

sprawy **M. C. (1)**

oskarżonego o przestępstwa z art. 224 §2 kk i inne

na skutek apelacji, wniesionej przez oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Siedlcach

z dnia 18 marca 2015 r. sygn. akt VII K 170/14

I. zmienia wyrok w ten sposób, że:

1. uchyla orzeczenie o karze łącznej pozbawienia wolności,

2. w ramach zarzuconych oskarżonemu czynów w pkt I i II uznaje go za winnego tego, że w dniu 26 stycznia 2014r. w Ł. na ul. (...) działając w celu zmuszenia sierż. sztab. M. W. (1) od odstąpienia od prawnej czynności służbowej uderzał go pięścią w twarz i głowę oraz szarpał za ubranie i odpychał, naruszając jego nietykalność cielesną stosował przemoc w związku z pełnieniem obowiązków służbowych, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk i za ten czyn wymierza mu na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk karę 8 (osiem) miesięcy pozbawienia wolności,

3. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu kary w pkt 2 tego wyroku i za czyn III łączy i orzeka karę łączną 1 (jeden) roku pozbawienia wolności,

II. w pozostałej części wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 360 zł tytułem opłaty za obie instancje oraz kwotę 20 zł tytułem wydatków za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

M. C. (1) został oskarżony o to, że:

I. W dniu 26 stycznia 2014 r. w Ł. na ul. (...) stosował przemoc w postaci uderzeń pięścią w twarz i w głowę oraz szarpania za ubranie i odpychania wobec funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. sztab. M. W. (1), chcąc w ten sposób zmusić go do odstąpienia od prawnej czynności służbowej,

to jest o przestępstwo określone w art. 224 § 2 kk

II. W miejscu i w czasie jak w punkcie I w Ł. na ul. (...) poprzez uderzanie pięścią w twarz i w głowę oraz szarpanie za ubranie i odpychanie naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. sztab. M. W. (1) podczas wykonywania przez niego obowiązków służbowych,

to jest o przestępstwo określone w art. 222 § 1 kk

III. W miejscu i w czasie jak w punkcie I znieważył słowami wulgarnymi i powszechnie uznawanymi za obelżywe funkcjonariusza Komendy Powiatowej Policji w Ł. sierż. sztab. M. W. (1) podczas i w związku z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych,

to jest o przestępstwo określone w art. 226 § 1 kk

Sąd Rejonowy w Siedlcach wyrokiem z dnia 18 marca 2015 r., sygn. akt VII K 170/14:

I. Oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie pierwszym aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 224 § 2 kk i za czyn ten na podstawie art. 224 § 1 i 2 kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawiania wolności;

II. oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie drugim aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 222 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 222 § 1 kk skazał go na karę 8 (ośmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. oskarżonego M. C. (1) uznał za winnego dokonania zarzucanego mu w punkcie trzecim aktu oskarżenia czynu wyczerpującego dyspozycję art. 226 § 1 kk i za czyn ten na podstawie art. 226 § 1 kk skazał go na karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawiania wolności;

IV. na podstawie art. 85 kk i art. 86 § 1 kk wymierzone oskarżonemu w punkcie pierwszym, drugim i trzecim wyroku jednostkowe kary pozbawienia wolności połączył i wymierzył mu karę łączną roku i 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i § 2 kk i art. 70 § 1 pkt 1 kk warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres 3 (trzech) lat tytułem próby;

V. na podstawie art. 71 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 120 (stu dwudziestu) stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 15 zł (piętnaście złotych);

VI. na podstawie art. 46 § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1) nawiązkę w kwocie 2000 zł (dwa tysiące złotych);

VII. na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2014 r. do dnia 27 stycznia 2014 r., tj. dwa (dwa) dni przyjmując, że jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności jest równoważny 2 (dwóm) stawkom dziennym grzywny;

VIII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 480 zł (czteryście osiemdziesiąt złotych) tytułem opłaty oraz kwotę 125 zł (sto dwadzieścia pięć złotych) tytułem pozostałych kosztów sądowych.

Apelację od przedstawionego wyżej wyroku wniósł oskarżony M. C. (1), zaskarżając wyrok w całości i orzeczeniu temu zarzucając błąd w ustaleniach faktycznych, będący wynikiem mającej wpływ na treść orzeczenia obrazy przepisów postępowania art. 4 kpk, art. 5 § 2 kpk, art. 7 kpk i art. 410 kpk, który to błąd wyrażał się w przyjęciu, że:

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że oskarżony miał się dopuścić wszystkich trzech zarzutów stawianych mu w akcie oskarżenia,

- zgromadzony w sprawie materiał dowodowy wskazuje, że szkoda jaką poniósł pokrzywdzony M. W. (1) uzasadniała przyznanie mu nawiazki w wysokości 2000 zł, w sytuacji, gdy Sąd I instancji, nie poczynił jakichkolwiek obiektywnych ustaleń co do wysokości rzeczony szkody.

Z uwagi na charakter postawionych zarzutów oskarżony wskazał, iż zarzuty te co najmniej mogły mieć wpływ na treść zaskarżonego wyroku i na podstawie art. 437 § 2 kpk wniósł o zmianę wyroku poprzez uniewinnienie go oraz zarzucanych mu czynów, ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Siedlcach.

Na rozprawie apelacyjnej nie stawił się oskarżony M. C. (1). Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji, ewentualnie o zmianę wyroku poprzez przyjęcie, że czyn I i II stanowi jedno przestępstwo zakwalifikowane z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. Oskarżyciel posiłkowy wniósł o nieuwzględnienie apelacji.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Środek odwoławczy wniesiony przez oskarżonego okazał się o tyle skuteczny, o ile doprowadził do zmiany zaskarżonego wyroku w zakresie wskazanym w orzeczeniu Sądu Odwoławczego.

Na wstępie zaznaczyć należy, iż mimo mnogości zarzutów podniesionych w apelacji oskarżonego, treść wniesionego środka odwoławczego wskazuje, iż wiodącym zarzutem apelacyjnym jest naruszenie zasady swobodnej oceny dowodów, tj. art. 7 kpk. Z zarzutem tym nie sposób się jednak zgodzić.

Ocena i wnioski wyprowadzone przez Sąd Instancji z okoliczności ujawnionych w toku postępowania, wbrew twierdzeniom oskarżonego, zostały dokonane z poszanowaniem zasady obiektywizmu oraz z uwzględnieniem zasady swobodnej oceny dowodów.

Należy stwierdzić, iż w ocenie Sądu II instancji, Sąd Rejonowy w Siedlcach rozpoznając sprawę w sposób prawidłowy i wyczerpujący rozważył wszelkie okoliczności i dowody ujawnione w toku rozprawy głównej, przemawiające zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 kpk), dokonując następnie na ich podstawie prawidłowych ustaleń faktycznych. Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie wykazuje błędów natury logicznej, nie była stronnicza, jak również nie wykracza poza ramy swobodnej oceny dowodów, chronionej przepisem art. 7 kpk.

Apelacja oskarżonego stanowi w istocie nieudolną próbę przeprowadzenia odmiennej, niż to uczynił Sąd I instancji, korzystnej dla oskarżonego, a niekorzystnej dla oskarżyciela posiłkowego, oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego. Z całą stanowczością podkreślić należy przy tym, iż skarżący nie podnosi żadnych nowych okoliczności i dowodów, które nie byłyby uprzednio przedmiotem rozważań i oceny Sądu Rejonowego.

Na stwierdzenie powyższych okoliczności pozwala uważna lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku. W pisemnych motywach wyroku Sąd I instancji odniósł się do wszelkich okoliczności podnoszonych w złożonej apelacji, wskazał dowody, które obdarzył przymiotem wiarygodności oraz wyjaśnił, którym dowodom i z jakich powodów dał wiarę. Wskazał także dowody, którym waloru wiarygodności odmówił i precyzyjnie oraz przekonywująco wyjaśnił, z jakich

przyczyn na wiarę nie zasługują. Ustalenia poczynione przez Sąd Rejonowy w oparciu o tak dokonaną ocenę dowodów są zatem prawidłowe.

Występujące niejasności w dziedzinie ustaleń faktycznych, wynikające m.in. z różnych wersji zdarzenia, zostały zredukowane wszechstronną inicjatywą dowodową, a następnie wnikliwą analizą całokształtu materiału dowodowego zgromadzonego w niniejszej sprawie.

W szczególności nie sposób zgodzić się z twierdzeniem oskarżonego, iż zeznania świadka P. P. (1) zasługują na obdarzenie ich przymiotem wiarygodności w całości i stanowią dowód tego, że oskarżony nie popełnił zarzucanych mu czynów. Sąd Rejonowy słusznie zeznania te uwzględnił jedynie częściowo, podkreślając jednocześnie, iż ich treść wskazuje na to, że świadek ten nie chciał obciążać oskarżonego, który jednocześnie jest jego pracodawcą. Zeznania P. P. (1) zostały poddane ocenie nie tylko pod kątem ich pochodzenia, lecz przede wszystkim treści. Świadek ten składając zeznania w niniejszej sprawie w dużej mierze zasłaniał się bowiem niepamięcią wynikającą z głębokiego upojenia alkoholowego w dniu zdarzenia. Twierdził, że nic nie widział, nie słyszał, nie pamięta, nie przypomina sobie. Składając zeznania niejednokrotnie mówił, iż „wydaje mu się”. Zeznania te są niejasne, niepełne, niespójne, zawierają wiele niejasności, wobec czego ich wartość i moc dowodowa jest niewielka. Brak było zatem podstaw, aby znać je za wiarygodne w całości. Wbrew twierdzeniom oskarżonego, w żadnym razie nie mogą być również uznane za dowód tego, że M. C. (1) nie popełnił zarzucanych mu czynów. Wręcz przeciwnie, w żadnym razie nie wykluczają sprawstwa oskarżonego.

Zestawienie wyjaśnień M. C. (1) i zeznań świadka P. P. (1) z zeznaniami funkcjonariuszy Policji M. W. (1) i P. G., o które tak zabiega apelujący wypada dla niego wyjątkowo niekorzystnie. Zważyć należy przede wszystkim postawę oskarżonego M. C. (1) w toku całego postępowania w niniejszej sprawie. Oskarżony w postępowaniu przygotowawczym przyznał się w całości do zarzucanych mu czynów, składając wyjaśnienia jednoznacznie go obciążające (k. 10), zgodził się na skazanie w trybie konsensualnym art. 335 kpk i dobrowolnie poddał się karze, bez przeprowadzania rozprawy i postępowania dowodowego. Po wpłynięciu aktu oskarżenia wraz z wnioskiem w trybie art. 335 kpk do Sądu Rejonowego w Siedlcach wycofał swój akces na dobrowolne poddanie się uzgodnionej uprzednio karze, wnosząc o skierowanie sprawy na rozprawę główną. Oskarżony w postępowaniu jurysdykcyjnym składał wyjaśnienia całkowicie odmienne od tych składanych w postępowaniu przygotowawczym. Zeznania świadka P. P. (1), w których głównie zasłaniał się on niepamięcią, z przyczyn dogłębnie wyjaśnionych powyżej zasługiwały na obdarzenie ich walorem wiarygodności jedynie w ograniczonym zakresie. Abstrahując całkowicie od tego, iż zeznania M. W. (2) i P. G. pochodzą od funkcjonariuszy Policji, wykonujących w dniu zdarzenia czynności służbowe, zważyć należy, iż są one jasne, pełne, spójne, szczegółowe, wzajemnie się uzupełniają i korelują ze sobą. Znajdują swoje potwierdzenie także w pozostałym materiale dowodowym zgromadzonym w niniejszej sprawie, w szczególności w opinii sądowo-lekarskiej oraz karcie informacyjnej z leczenia szpitalnego M. W. (1) (k. 14 i k. 16). Słusznie uznane zostały zatem za wiarygodne, a Sąd Okręgowy w Siedlcach w pełni podziela argumentację Sądu Rejonowego, przemawiającą za właśnie taką oceną przedstawioną w uzasadnieniu pierwszoinstancyjnym. Reasumując, wyjaśnienia oskarżonego i zeznania świadka P. P. (1) nie wytrzymują jakiegokolwiek konfrontacji z pozostałym zgromadzonym w sprawie materiałem dowodowym, zarówno osobowym jak i dowodami z dokumentów, protokołów oraz opinii sądowo-lekarskiej.

Odnosząc się do kolejnego zarzutu, wskazać należy, iż przepisy art. 5 § 2 kpk (zasada rozstrzygania niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego) i art. 7 kpk (zasada swobodnej oceny dowodów) mają charakter rozłączny i jednoczesne podnoszenie tych zarzutów w apelacji oskarżonego jest całkowicie nieuzasadnione. Zarzuty te bowiem wzajemnie się wykluczają. Do wątpliwości o których mowa w art. 5 § 2 kpk nie należą wątpliwości związane z problemem oceny dowodów, a więc który z wzajemnie sprzecznych dowodów zasługuje na wiarę, a który tego waloru nie posiada. Jeżeli Sąd dokona ustaleń na podstawie swobodnej oceny dowodów i ustalenia te są stanowcze – a tak jest w niniejszej sprawie – to nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 kpk (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2013 r., sygn. V KK 119/13; wyrok Sądu Okręgowego w Krakowie z dnia 30 października 2013 r., sygn. IV Ka 829/13).

W realiach niniejszej sprawy nie zaistniały bowiem wątpliwości, których nie dało się rozstrzygnąć w drodze postępowania dowodowego. W przypadku, gdy skarżący kwestionuje ustalenia faktyczne zależne od dania wiary temu lub innemu dowodowi, czy też grupie dowodów w postaci zeznań konkretnych świadków, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo (art. 5 § 2 kpk), a ewentualne uwagi co do wiarygodności w/w dowodów rozpatrywane mogą być jedynie w zakresie swobodnej oceny dowodów, co też uczyniono we wcześniejszej części tegoż uzasadnienia.

Chybionym jest także zarzut naruszenia art. 410 k.p.k., gdyż nie wykazano, aby wydany w sprawie wyrok został oparty na okolicznościach nieujawnionych w toku rozprawy głównej, czy też w wyniku nie uwzględnienia przy wyrokowaniu ujawnionych w toku rozprawy głównej okoliczności tak korzystnych, jak i niekorzystnych dla oskarżonego.

Z uwagi na to, iż zarzut błędu w ustaleniach faktycznych we wniesionej apelacji opiera się w istocie na zarzucie obraży art. 7 kpk czyli zasady swobodnej oceny dowodów za niecelowe uznano szczegółowe odnoszenie się do tej kwestii. Nadto, sam oskarżony w złożonej przez siebie apelacji nie podaje na czym właściwie miałyby polegać w jego ocenie dokonany przez Sąd I instancji błąd w ustaleniach faktycznych. Poczynione przez Sąd Rejonowy w Siedlcach ustalenia w zakresie tak stanu faktycznego, jak i winy oskarżonego M. C. (1) są w ocenie Sądu Okręgowego prawidłowe i nie wykazują cech jakiegokolwiek błędu. Nie ma wątpliwości, co do tego, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanych mu czynów. Fakt ten został w sposób bezsporny dowiedziony, co ma odzwierciedlenie w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym.

Rozpatrując zarzuty podniesione w apelacji oskarżonego, Sąd Okręgowy dokonując z urzędu kompleksowej kontroli odwoławczej zaskarżonego orzeczenia stwierdził obrazę prawa materialnego, a mianowicie art. 11 § 1 i 2 kk.

Lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku dowodzi, że Sąd Rejonowy w sposób pozbawiony jakiegokolwiek refleksji przyjął, iż działania podjęte przez M. C. (1) określone w pkt I i II aktu oskarżenia w odniesieniu do funkcjonariusza Policji interweniującego w nocy z 25/26 stycznia 2014 r. stanowią dwa czyny zabronione.

Jak wskazuje Sąd Apelacyjny w Łodzi w wyroku z dnia 22 listopada 2005 r., sygn. akt II AKa 210/05 „zarówno w doktrynie, jak i w judykaturze prawa panuje zgodność co do tego, że jeden czyn może stanowić tylko jedno przestępstwo. Normatywnym wyrazem tego stanowiska jest treść art. 11 § 1 kk oraz jej uszczegółowienie dla potrzeb praktyki sądowej, zawarte w § 2 art. 11 kk. Nie wchodząc w szczegółowe rozważania teoretyczne, które nie są niezbędne dla poczynienia właściwych ocen prawnych w tej akurat sprawie, gdzie stan faktyczny jest tyle samo przejrzysty co i oczywisty, warto jedynie przypomnieć pewne kwestie fundamentalne:

- polski system prawa karnego - poczynając od kodeksu karnego z 1932 r. - hołduje zasadzie, że przestępstwo to zjawisko zewnętrzne i rzeczywiste, a nie tylko o charakterze normatywnym,
- przedmiotem wartościowania prowadzącego do ustalenia przestępstwa jest realne zachowanie człowieka, mające określoną ciągłość i porządek. Zarazem możliwość wielorakiego wartościowania danego czynu - będącego określonym fragmentem całości zachowania człowieka - nie skutkuje wielością przestępstw,
- o takiej wielości lub jej braku decyduje ocena tego samego zespołu uzewnętrznionej aktywności człowieka,
- wielość skutków takiej aktywności nie daje sama przez się podstawy do przyjęcia wielości czynów zabronionych, podobnie jak i wielość osób pokrzywdzonych,
- ten sam czyn może wypełniać znamiona kilku norm ustawy karnej, o ile nie zachodzi między nimi relacja wzajemnego wykluczania się, kwalifikacja prawna czynu powinna odzwierciedlać jego całą zawartość kryminalną z punktu widzenia zrealizowanych nim znamion przestępstwa” (Prok. i Pr. 2006 nr 7-8, poz. 17, str. 12, KZS 2006 nr 7-8, poz. 112, Legalis Numer 75678).

Kierując się przedstawionym wyżej zapatrywaniem, podstawą oceny czy w realiach niniejszej sprawy mamy do czynienia z jednym, czy też w wielością czynów jest analiza stanu faktycznego i samego czynu jako zespołu zachowań oskarżonego, którego wyznacznikiem jest zamiar M. C. (1) oraz jedność sytuacji motywacyjnej sprawcy. Oskarżony przy zachowaniu jedności czasu i miejsca uniemożliwił wykonywanie czynności służbowych funkcjonariuszom Policji, groźbą nakłaniając ich do zaniechania prawnej czynności służbowej, namawiał także nietrzeźwego kierowcę P. P. (2) do ucieczki, szarpał funkcjonariusza Policji i uderzył go pięścią w twarz. Jego nastawienie było jednym impulsem woli i zmierzało do osiągnięcia tego samego relewantnego z punktu widzenia prawa karnego celu, mianowicie oskarżony chciał, aby funkcjonariusze Policji zaniechali wykonywania czynności służbowych. W celu tym oskarżony nie zawahał się szarpać, odpychać i w końcu pobić funkcjonariusza Policji.

Z uwagi na powyższe, jego działanie wyczerpujące w istocie znamiona przestępstw z art. 224 § 2 kk i art. 222 § 1 kk, z uwagi na jednolity charakter zajścia, wykluczało próby wyodrębnienia poszczególnych zespołów aktywności oskarżonego i winno być zakwalifikowane w myśl art. 11 § 1 kk jako jedno przestępstwo.

Zgodnie z dyspozycją art. 11 § 2 kk jeżeli czyn wyczerpuje znamiona określone w dwóch lub więcej przepisach ustawy karnej, sąd skazuje za jedno przestępstwo na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów. Sytuacja taka ma miejsce w niniejszej sprawie.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy był zobligowany do zmiany zaskarżonego wyroku w odniesieniu do wymienionego oskarżonego w ten sposób, że w ramach czynów opisanych w pkt I i II aktu oskarżenia uznał M. C. (1) winnym tego, że w dniu 26 stycznia 2014 r. w Ł. na ul. (...) działając w celu zmuszenia sierż. sztab. M. W. (1) od odstąpienia od prawnej czynności służbowej uderzył go pięścią w twarz i głowę oraz szarpał za ubranie i oddychał, naruszając jego nietykalność cielesną stosował przemoc w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk.

Naturalną konsekwencją rozstrzygnięcia takiej treści była modyfikacja reakcji karnoprawnej za zachowania przypisane oskarżonemu, a co za tym idzie rozwiązanie orzeczenia o karze łącznej pozbawiania wolności.

Uwzględniając unormowanie, w myśl którego w wypadku określonym w art. 11 § 2 kk sąd wymierza karę na podstawie przepisu przewidującego karę najsurowszą, co nie stoi na przeszkodzie orzeczeniu innych środków przewidzianych w ustawie na podstawie wszystkich zbiegających się przepisów, Sąd Okręgowy, na podstawie art. 224 § 1 kk w zw. z art. 11 § 3 kk wymierzył oskarżonemu za opisany wyżej czyn karę 8 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 kk i art. 86 kk Sąd Okręgowy wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe pozbawiania wolności w wymiarze odpowiednio za czyn z art. 224 § 2 kk w zb. z art. 222 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk. – 8 miesięcy pozbawiania wolności oraz za czyn z art. 226 § 1 kk (pkt III zaskarżonego wyroku) – 6 miesięcy pozbawiania wolności, połączył i orzekł karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Kierując się treścią art. 86 § 1 kk, Sąd Okręgowy uznał za zasadne posłużenie się w tym zakresie zasadą asperacji. W realiach sprawy wyżej wymienionego brak było bowiem okoliczności na tyle szczególnych, by możliwym było posłużenie się rozwiązaniem skrajnym w postaci zasady absorpcji albo zasady kumulacji. Kształtując wymiar kary łącznej pozbawienia wolności Sąd Okręgowy miał na uwadze przede wszystkim relacje zachodzące pomiędzy przestępstwami przypisanymi oskarżonemu. Wspomniane powiązania, w tym w szczególności czasowe, wskazują na lekceważący stosunek oskarżonego do organów wymiaru sprawiedliwości, w szczególności do organów Policji oraz na jego determinację w dążeniu do łamania porządku prawnego.

Z uwagi powyższe, a także wobec braku jakichkolwiek podstaw dla zrewidowania pierwszoinstancyjnych rozstrzygnięć w zakresie obdarzenia oskarżonego dobrodziejstwem warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności, rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym przedmiocie utrzymano w mocy.

Zaakcentować w tym kontekście należy, że zmiany w zakresie kar jednostkowych same przez się nie mają wpływu na stopień pewności sformułowanej względem oskarżonego prognozy kryminologicznej, zaś Sąd Odwoławczy, analizując

tok rozumowania Sądu Rejonowego w tej materii, nie dostrzegł potrzeby wprowadzenia korekt w tym przedmiocie z innych względów.

Wątpliwości Sądu Odwoławczego nie budzi także rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w zakresie kary grzywny orzeczonej na podstawie art. 71 § 1 kk, zaliczenie na podstawie art. 63 § 1 kk na poczet grzywny rzeczywistego pozbawiania wolności oskarżonego w postaci zatrzymania oraz wysokość nawiązki orzeczonej na podstawie art. 46 § 2 kk na rzecz pokrzywdzonego M. W. (1).

Kwota 2.000 złotych w realiach niniejszej sprawy, biorąc pod uwagę charakter doznanych przez M. W. (1) obrażeń, jego późniejsze leczenie, utratę okularów oraz zniszczenie ubrania nie jest wygórowana. Uwzględnia także możliwości majątkowe i zarobkowe oskarżonego, młodego przedsiębiorcy, prowadzącego własną działalność gospodarczą i zatrudniającego osoby trzecie. Poza funkcją kompensacyjną, zważyć należy także jej prewencyjny i wychowawczy charakter. Starania oskarżonego o jej uiszczenie zweryfikują także pozytywną prognozę kryminologiczną jaką postawiono wobec M. C. (1), i zostaną skontrolowane w postępowaniu wykonawczym.

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. i art. 8 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jedn. Dz. U. z 1983 r., Nr 49, poz. 223 z późn. zm.), obciążając nimi oskarżonego M. C. (2).

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy orzekł jak w wyroku.

_____